

Hojssäsongen 2010 som inte blev som andra år...

Det var en ovanligt seg start på årets hojande och i vanliga fall kan man ta en tur i Göteborgstrakten nästan när man vill men i år var det väldigt mycket snö länge. Till slut fick jag för mycket hojabstinens så jag skottade garageinfarten och lite ut på gatan, startade upp Vulkanen backade längst in i garaget och körde ända fram till gatan och backade tillbaka in igen flera gånger.

Det var väl tio meter enkelväg men vilken skön känsla ändå att få köra hoj igen.

När väl snön och isen var borta blev det så äntligen dags att på riktigt sadla upp och ge sig ut på vägarna. Alla vet precis hur de känns de där första turerna för året, lite småkallt men ändå varmt inombords.

Det blev en hel del mil i början på säsongen och jag började fundera på att skaffa en annan sadel till Meanen och efter att kollat alla sajter som fanns och läst alla tester och köptips införskaffades en Airhawk dyna.

Vilken underbar produkt och den från början tänkt som en liten provtur blev till en heldagstur upp genom Bohuslän och in i Dalsland och på fantastiska kurviga vägar in i Norge i full Mean fart innan styret vändes söderut igen.

De var då den första tanken kom i huvet på mig, "va håller du på med"?

Jag tänkte nog inte så mycket på den just då men nått hade hänt och de skulle bli värre.

Det finns eller fanns ingen annan hoj för mig än en Orange Mean Streak och de va jag på nått sätt. Alla i klubben visste om min kärlek till just den Orangea skönheten jag njöt omkring på och aldrig skulle byta för det fanns inget bättre, vackrare eller körmässigt trevligare att finna.

Tills en dag när jag som vanligt surfade runt på internet och öppnade en sida och där stod hon, behagfullt lutande och glittrande och bara knockade mig totalt. Jag stängde snabbt ner sidan och kollade över axeln att ingen sett va ja kollade på och så var de glömt, trodde ja HA HA va dumt.

Alla som varit i den situationen vet att det är kört, hopplöst, omöjligt att komma förbi när man är fast som en fisk på kroken och bara som i ett töcken halas hem och till slut sprattlande, flämtande efter luft står i utställningshallen hos handlarn .

Ska bara titta lite och känna på den men man vet ändå att de är ofrånkomligt vad som skall komma.

Jag fick lite andrum eftersom det regnade rejält så vi avtalade tid för en provkörning så snart vädret bättrade sig och jag åkte hem. Av någon konstig anledning började jag skruva av dom grejer jag inte ville skicka med vid en eventuell bytesaffär och nu var de ju ingen tvekan vad som skulle komma.

Vädret blev bättre och en provtur som blev längre än vad man brukar göra genomfördes och nu var det klart att Meanen skulle få ett nytt hem och jag en ny körstil.

Papper skrevs, pengar fördes över och jag tittade lite skamset undan då ja körde förbi den gamla utanför affären men jag njöt ändå i fulla drag.

Märkligt hur man kan ändra sig och så snabbt de kunde gå men de är väl så när det känns rätt på alla plan och nu var de slut på räjsandet och snabba kurviga vägar som man tjöt sig fram genom kurvorna på. Nåja de går allt att piska på den nye rejält också och man förundras över hur enkelt de är att kasta runt närmare 350 kilo hoj på kurviga branta vägar. Men de e nog så att allt funkar bäst i åtti, nitti ungefär behagligt lutande mot ryggstödet och medans naturen rullar förbi.

Nu började min hustru att fundera på att följa med då hon envist hävdade att passagerarsadeln på Meanen inte var kompatibel med henne nån längre sträcka, men nu var det plötsligt en bra passagerarkomfort och roligt att följa med ut och åka. Diverse småturer kördes och hon fick känna att allt funkar och känna sig lite säkrare på bönpallen.

Jag får väl säga att jag inte kan komma på så värst många nackdelar med den nye förutom kanske i farter över 120 där Meanen är oslagbar och helt ok att dra iväg i långt mycket högre hastighet länge med.

Vi kände bägge två att det fungerade så bra med nyhojen att vi bokade in oss på Tysklandsträffen i Barnstorf med vissa bekvämligheter som Stena till Kiel och hotell på plats men lite kan man väl unna sig ändå.

Det visade sig att jag tidigare åkt på övernattningsresor med endast sissyväskan och ändå allt jag behövt med mig, nu med två stora sidoväskor plus sissyväskan men ändå undrade var ja skulle lägga resten av grejorna. Märkligt va snabbt man vänjer sig och skulle vi nu va två som skulle dela på utrymmet blev det lite problem.

Jag fick tips av en polare om en Kuryakyn sissyväska med fast insats så löste de sig och säg den kvinna som nöjer sig med att få EN väska att packa i men det funkade till slut konstigt nog.

Tångaträffen var som vanligt en fantastisk tillställning och att träffa alla goa människor från hela landet är jättekul. En del är det enda gången på året men möter och andra ser man såklart oftare.

En liten detalj i det hela var väl att Tångahallen brann ner kort innan vår träff och vid vårt besök dagen efter branden såg det rätt hopplöst ut, men det löste sig ändå och alla var nöjda och glada

Det är väl så att vi har under åren byggt upp en träffverksamhet som är enastående, och att se alla dessa polare som kommer och ger av sin tid enbart för att andra skall trivas är underbart. Konstigt nog eller de kanske inte är så konstigt om de kommer

en och annan som inte har riktigt samma inställning utan kräver att bli servad och upppassad av andra. Man kan bara hoppas att dom får upp ögonen till slut och kommer och hjälper till i stället.

Så var det dags för Tysklandsresan och Internationella träffen vilket var en upplevelse, inte bara körmässigt då vädret var perfekt. för visst gör ett trevligt resesällskap och den goa Vulcankänslan att allt blir toppen på alla sätt.

Vi i vår grupp som valt bekvämvägen med färjan till Kiel skulle försöka hinna fatt Skippers grupp vid färjan över Elbe väster om Hamburg och det gjorde vi. Ja på så sätt att när vi kom fram till den jättelånga kön körde deras grupp just på färjan. Efter en inväntande fika lite längre ner efter vägen fick vi ändå kontakt med varandra. Vi valde sedan lite olika vägar till samlingspunkten utanför Barnstorf dit vi anlände just i tid för den gemensamma avfärden in till träffplatsen. Mäktigt va de med runt hundra Vulcaner i snygg formation genom den tyska landsbygden.

Visst blir man förvånad över att Tyskarna som är världskända för sin ordning och reda kunde genomföra en stor internationell träff helt utan fungerande program men de fungerade ändå konstigt nog och var riktigt kul också.

Mat fanns i stor mängd och öl i floder så ingen nöd gick det på oss. Vi som lyxat till vårt boende hade pool på hotellet som vi kunde slappa lite i vilket utnyttjades flera gånger.

Våra Tyska värdar tog med oss på en kortegekörning som var en upplevelse i Tysk polismakt fast det var till vår fördel om man säger så. Vi fick poliseskort av en mc-polis som körde jämte ledarhojen i vänsterfilen och stoppade alla mötande och rensade alla korsningar i TOLV MIL, en underbar upplevelse i polisiärt arbete.

En väldigt trevlig sak var den minibuss som fanns på området och fungerande som Shuttel Service för oss som skulle till Hotellet efter festande. Den var väldigt fräckt uppstrajpad med Vulcanlogga och text så ingen skulle tveka om att de va just sleep and shuttel service. Kanske nått att ta efter.

Vi åt god mat, pilsner dracks, det tjtöades och dansades och var på alla sätt en trivsamtillställning. Nya vänner kom man i kontakt med och det visade sig vara till stor nytta senare under säsongen.

Hemresan skede i god ordning och under en säker färdledare kan man helt enkelt inte köra fel, eller? Jovisst kan man de och vi hade ordnat så att de i sällskapet som hade kommunikations apparater skulle köra först, i mitten och sist så kunde vi andra inte komma vilse vad som än hände, jo visst funka inte de riktigt som vi planerat.

En liten bisak med dom där högteknologiska kommunikationssystemen är att dom visst behöver ström och utan det är man tillbaka på peka och vinka stadiet vilket visade sig fungera utmärkt de med.

Vi kan ju inte påverka trafiken och vi lyckades köra en mil på fyrtiofem minuter i värmen, de va ingen höjdare liksom men till slut löstes köerna upp och milen rullade på.

Vi tog oss till Hamburg utan problem och sedan blev de lite olika uppfattningar om var Kiel låg men efter ett spontanbesök på Mc Donalds var vi på spåret igen. Alla som åkt den vägen vet att man inte kan missa Kiel då motorvägen går rätt in i stan och direkt till färjan om man nu håller sig på motorvägen och inte plötsligt svänger av.

De gjorde vi.

En liten rundtur i Kiel är alltid intressant och det är en mycket charmig och fin stad men kanske inte när man letar efter färja mot Schweden.

Vi hittade rätt till slut och lite svalkande pilsner på kajkanten innan båten la ut satt perfekt.

Efter vi kommit hem var det en del körningar med VRS innan den stora resan skulle genomföras.

En utförligare reseskildring kommer att läggas ut om detta!

Jag hade tidigare under våren fått en fråga om att följa med på en riktig långkörning. Vi skulle ta oss genom Europa och vidare till Korsika.

En resa som skulle bli den absolut längsta hojresa jag gjort hittills. Bara tanken på att ge sig ut på en sån tur är lite kittlande spännande och nästan omöjlig att ta till sig. Tänk att få köra genom Tyskland över Alperna genom Italien och ta färja ända till Korsika och sedan hem genom Frankrike, Schwitterland och Tyskland igen vilken resa.

Den började på samma sätt som tidigare resa genom att ta Stena till Kiel och sedan en rejäl dagskörning genom Tyskland .

Trevligt hotell och naturligtvis schnitzel med pilsner som avslutning på dagen. Vi åkte så genom alperna och över Sankt Bernhardspasset på smala branta vägar med en hisnande utsikt som ja aldrig trott ja skulle få uppleva på hoj.

Vidare genom Italien där jag fick återknyta kontakten från Barnsdorfträffen med min nyfunne italienske hojbroder. Vi fick en oförglömlig dag i Italien och så mycket jag upplevde under den dagen hade räckt för en hel resa bara det.

Att träffa massa kul folk, äta en fantastisk mat och köra på vidunderliga vägar mellan vingårdarna i härlig sol och värme är en upplevelse som man minns länge.

Ja mindre kul var när ett Vingårdsbi avslutade sina dagar mellan min hjälmkant och solglasögon vilket resulterade i ett stick i ögonbrynet och lite svullnad några dagar, ingen höjdare precis.

Men även fantastiska dagar har ett slut och vår slutade vid färjan i Savona som vi bordade i solnedgången för en natttur till vårt resmål.

Konstigt att man kan tycka det är ok att surra fast hojen med repstumpar i vad man kommer åt längs väggarna i båten men alla hojar stod kvar på morgonen så de funkade visst de med.

Varmt, soligt härligt kurviga och branta vägar väntade och hela ön var en upplevelse av stora mått.

Ja hade en fundering innan avresan om man skulle köra i allväder eller skinn men valde nog rätt ändå då allvädret fick följa med.

Visst funkade allvädersställen bra i värmen men skinnhandskarna blir lite väl svettigt och vid ett par tillfällen jag fick använda nästippen för att manövrera mobilkameran, handskarna hade klibbat fast och gick inte att få av vid snabbstoppen.

Hojkörning, mat, och mera hojkörning är en perfekt avkoppling efter några dagar på ön var det åter dags att surra hojarna med repstumpar och åka färja norrut till Frankrike för vidare färd hemåt.

Vi körde inte raka vägen utan passade på att se en hel del fantastiska vyer och en del riktigt trevliga vägar på vår resa hem genom Europa . Vädret var perfekt hela vägen utom sista dagen i Tyskland, då kom allt vattnet ner på en gång och de var väl bara att acceptera då färjan var bokad.

Det blev lite väl spännande när det mörknade och var många mil kvar och regnet öste ner. Jag körde med gula kontrastglasögon och såg knappt någonting av vägen för allt regn och vattensprut samt bländande reflexer i visiret. Jag fick fälla upp visiret lite och dra ner glasögonen så ja fick en springa på några mm att kika ut genom. Att sedan försöka följa framförvarande hojs bakljus och gissa var vägen går är inget jag vill va med om igen, någonsin faktiskt.

Men vi kom fram och ordet genomblöt är en mild beskrivning av hur de var då man försökte få av sig kläderna i hytten. Skönt ändå på nått vis att va nästan hemma och med bara trettio mil i tolvgradig värme och genomblöta kläder och mera regn va ju en baggis och till slut riktigt trivsamt för blötare kunde man ändå inte bli.

Det finns synintryck som sitter kvar efter en sådan lång resa och alperna är otroligt vackert att uppleva på hoj och vingårdarna i Italien för att inte glömma Alsace i norra Frankrike dit vill ja tillbaks och bara glida omkring i ett tag.

Det är fantastiskt att man kan sitta och njuta och köra hoj dag efter dag men med rätt tillbehör och lite hojanpassning så allt stämmer med hur jag vill ha det är det inga problem. Nåja nacken värker, fingrarna styvnar, axlarna känns av rejält för att inte tala om knäna men det är ändå överkomligt på nått vis. Eller om man säger som så att det skulle nog inte varit lika trevligt utan Mustangsadeln med ryggstöd och kuryakynhandtagen men jag klarade mig utan ruta och farthållare ändå.

Efter en sådan långtur måste man väl ändå kört klart för säsongen men det har blivit cirka sjuttio mil till efter hemkomsten.

Vi gjorde en väldigt fin körning upp genom Västergötland och in i Dalsland med Brudfjällsvägen vid Håverud och massa andra kurviga fina vägar och trevligt sällskap för ett tag sedan. Konstigt va bra det kan bli även om man startar i 0 grader och dimma för att sedan komma hem i några mer plusgrader och med en skön känsla i hela kroppen. Märkligt vad man mår gott då man fått va med sina hojpolare och kört en runda, ja de blev visst cirka 40 mil men kul va de.

Konstigt varför vi inte gör fler höstkörningar när det är så vackert i naturen med alla nyanser av rött gult och brunt.

När detta skrivs återstår Lilla Broåket 5/11 och Decembekörningen här i Göteborg så lite mer hojåkning blir det nog om inte snö och halka sätter stopp för körningen för året.

Jag har upplevt en massa trevligt och en del inte så trevligt under säsongen och att hjälplöst se på när ens hojpolare vurpar vid ett glashalt regnigt stoppljus är inget men vill minnas, tyvärr svårt att suddas ut från minnesbanken. Hädanefter har jag infört egenförbud mot handbromsanvändning vid regn och givetvis anpassar man farten efter rådande väderlek, nått lär man sig väl ändå med åren.

En liten billig men ändå väldigt användbar pryl hittades hos Biltema av alla hojsäljarställen, en gummifläpp att sätta på fingret och torka av visiret med vid regn. Den funka kanonbra och sitter som limmad på mina regnhandskar numera.

Säsongen 2010 är inte slut ännu men jag ser ändå fram mot nästa år då ska ja verkligen ut och köra hoj så mycket ja kan och hinner och kanske till och med ta en tur ner genom Europa igen. Frankrike lockar alltid och det kanske kan bli en tur till Invasionsstränderna i Normandie och trakten där om kring. Det finns ju så mycket vackert i Alperna att se vilket lockar också. Eller bara ta en tur för att se vad som finns bakom nästa vägkrök och backkrön här hemma. Det ger mig just den avkoppling och sinnesro som så väl behövs i vår stressade tid. Det kanske inte alltid är den längsta körningen som skänker den största friden inom en.

Ett stort tack till alla gamla och nya Vulcanvänner ja delat milen och gemenskapen med under året och hoppas vi får många tillfällen att ta oss ut på vägarna nästa säsong.

Ha de!

Acke